

Herremand og Dater.

Fortælling af
Carit Eilar.

(Fortsat.)

Edens de hørte, sad Snedkeren og med sin Hustru om Malet for Rejse, om Selskabet, de vilde træder, men fremfor alt om Henning og Glæd over at se ham igjen.

"Det kan nok være, at du vil gjøre mig os," sagde Søren; "du mener, styder os noget, for hvad vi har mod deres Dreng, men det figer dig, byder de os at sidde overst ved det, saa tager ikke derimod."

"Dor du, da gør det, fatter?"

"Det ved jeg ikke, jeg figer kun saa, at Herremanden derimod det første for os, saa maa vi rejse os op og tælle for Gern, dered er intet mere. Nu skal du huske paa at lade noede, for du spiser anden Gang af mig," det er Slik og Brug, jeg det ikke for at hoomeliere dig, jeg er mere vant til at komme med fornemme Herstaber end

"Det er du ogsaa," svarede hun sagtig.

Saa maa du endelig lægge din Ske

Eider af Tollerkenen, naar du er

Bil du komme Sukker i Vinen,

tag ikke af Saalen med Jingrene,

med Sukkertangen. Der var en

adelig Frue, som fæstet Suk-

kaalen ud af Bindet, fordi hendes

tog i den med Jingrene. Hvad

saar Gæsten? Han luttede Vin-

op igjen og fastede ogsaa det Glas

hvoraf han havde drukket. Over de

nedvendende Forundring smilede han

fredsmiligt og sagde: "Jeg tro-

det var saa Slik og Brug her i Da-

den." Heller ikke maa du række no-

Adelsmand eller Frue Haanden,

at de byder dig deres forst.

Der den rige Mester Didrik Skomager i

Ding, han havde i mange Aar laant

Paaste Penge, saa Abelsmanden

i stor Glæd til ham, og for at vise

en Opmarksomhed bød han ham

til sin Sons Bryllup. Skomageren

var en ret og slet Mand; da han

ind i Gildebuen, gif han hen og bad

Det Haanden. Hr. Paaste trykede

Hans Frue stob ved Siden og sag-

"Drag din Handke af, Mourits

søte, og fast den bort, de lugter af"

"D vendte Skomageren sig om

og sagde saa højt, at alle de nærmeste

kunde høre det: "Drag evers

af, naadige Frue, den er kjøbt for

ne begede Penge."

X.

Kun en Spillemand.

Hos Hr Gylding hadde alle Omgivel-

lægningen et Præg, der svarede til Da-

ns Gen. For Enden af den gamle

Åre, som forte ind til Hovedbygningen,

der rejst en stor Kresport, udpryntet

Græntræer og Bogeler, imellem

alle En Mangde forgyldte Eg og bro-

de Baand gjorde en ypperlig Virkning.

Embroen hjultes næsten af Gnebarris

hvidt Tand.

Øresløse Djenerne i

metlige Herstabsdragter drev omkring

omningen, og uden for, paa de nærmeste

Bøffer, samlede Høfsfolkene sig med

de Kvinder og Vor i smaa Klynger.

Moti i Gaarden, men stod aaben.

Moti i Gaarden, og forstod

at han komme fra Vognen.

"Aaa, hvad svarede saa Gavtyoene til

den Bested, I brage dem?" spurgte

Skram.

"Ikke stort," svarede Fogden, "de be-

gavde straks at hugge til sig af Ma-

den."

"Havde de intet, der laa dem paa

Hjerte?" sagde Gylding, "ikke noget

Dusse at gjøre?"

"Den gamle Kvinde forlangte blot at

faa en Drift til Manden. Hendes

Son had om Lov til at laane den Fiol,

han havde set hænge over i min Sons

Kammer. Den Skøjer skal være en stor

Mester i at spille."

"Begge disse Øster kan tilstedes

dem," sagde Gylding.

"Sorg saa blot

for at beregne alt til deres Aftivelse i

Morgen; men jeg vil ikke have, at der

skal tales for meget herom. Maar So-

len staar op, bringer han og Rogteren

og Skytten dem ud til Huglevang, og

lynger dem op, hvor i sit Dre, men forg

for, at de bliver togne ned igjen og be-

graveude, for nogen af de fremmede Her-

staber kommer ud i Stoen. Laa kun

Drenge saa den Fiol, han bad om."

Fogden gik. I det samme kom en

Støvet Hjælpervogn hørende Skribt

for Skribt ind i Gaarden. Den bragte

Meister Soren og hans Hustru. Deres

Nejse var bleven noget forsintet, idet

Afken, trods den nu Bosning, gik i

Snykker undervejs. Den Lid, som be-

hovedes for at udbedre Skaben, havde

Søren an vendt til at isøre sig sine nye

Klæder, og hjælpe Motter med at hægte

hentes. Det de steg ud af Vognen,

viste begge sig i deres fuldeste Pynt.

"Hvad Sanden er det for et Optog?"

spurgte Mads Skram. "Hvad skal de

to her?"

(Fortsættes.)

med Henning, skriver jeg under, men ikke for."

"Ja, ja! Sig det bare med det gode, lille Mads Sonderho! Du er da saa bandsat fort for Hovedet i Dag."

"Det er jeg ogsaa, naar du endelig vil vide det. Jeg synes Henning ser mig saa muggen ud, han gaar og hænger med Hovedet og med knap, om han vil have.

Hvad ligner det? — Man kunde inderst tro, han holdt Jordeskærd end Trævoldse i Dag. Det er flere end jeg, der synes saa, min Datt er iagte for det samme.

Du gjor derfor best i at faa ham til at legge Bind paa et mere omgangeligt Venstre. Krig tæt synes jeg min sal, at baade du og han nok har Grund til at være tilfredse med, hvad her ster i Dag."

Hr. Skram blev afbrudt i disse ventige Hringer ved at se Ridesogden komme gærende over Gaarden med et syldt Verfab i Haanden.

"Hvem bringer han Mad til i det da?" spurgte han.

"Til to Skøjer, som sidder nede i Skælderne. Jeg vil have dem til at rykke ud med, hvad de ved om den Vand-

de, der en Gang stjal min Dreng. Jeg har lodet det, de fortalte mig om Abram

Hammer, undervejs. Han skal have

set Tilhold oppe i Dejbjerglund, sagde

den, men det forholder sig ikke saa. Nu skal de sidde, til de besjender."

"Bredt, ude. — Sig mig engang,

er De i familie med den rige Hansen?

"Ja, det er en meget hjærn Slægt-

ning." — Hvorledes da?

"Han er min Broder.

"Men hvoredes fan De saa falde

ham i ejeren Slægtning?

"Ja, der er ikke mindre end 10 Sø-

skender mellem ham og mig.

Det er Moden nu at tage De Wits

Little Early Risers mod Lever og Ma-

vesuge. De er smaa, men knusende gode.

— M. Sjöholm.

J Provinzen, Borgmesteren (vi-

ser en Fremmed det ny Raabhus): Hvad

figer De om denne Bygning?

Den Fremmede: Den er meget smuk!

Sædan et Sprosthus kunde vi ogsaa

trænge til hjemme hos os.

Det er derfor best i at faa ham til at

legge Bind paa et mere omgangeligt

Venstre. Krig tæt synes jeg min sal,

at baade du og han nok har Grund til

at være tilfredse med, hvad her ster i

Dag."

Hvem bringer han Mad til i det

da?" spurgte han.

"Til to Skøjer, som sidder nede i

Skælderne. Jeg vil have dem til at

rykke ud med, hvad de ved om den Vand-

de, der en Gang stjal min Dreng. Jeg

har lodet det, de fortalte mig om Abram

Hammer, undervejs. Han skal have

set Tilhold oppe i Dejbjerglund, sagde

den, men det forholder sig ikke saa. Nu

skal de sidde, til de besjender."

"Bredt, ude. — Sig mig engang,

er De i familie med den rige Hansen?

"Ja, det er en meget hjærn Slægt-

ning." — Hvorledes da?

"Han er min Broder.

"Men hvoredes fan De saa falde

ham i ejeren Slægtning?

"Ja, der er ikke mindre end 10 Sø-

skender mellem ham og mig.

Det er derfor best i at faa ham til at

legge Bind paa et mere omgangeligt

Venstre. Krig tæt synes jeg min sal,

at baade du og han nok har Grund til